

LCD SOUNDSYSTEM

American Dream

(DFA / Columbia / Sony / Hear Hungary, 2017)

DANCEPOP-ARTROCK

/ Az LCD Soundsystem az egyik kvintesszenciális 2010-es évekbeli popzenekar. Vagy dance-popzenekar. Vagy indierock-diszkópunkzenekar. Vagy akármí. James Murphy formációja tényleg meghatározta az évtizedet, pláne hogy a főszereplő lemezkiadóként, hangzásdefiniálólóként és a korszakot józanul átlátó megfigyelőként is magabiztosan szabta a trendeket és irányította a popzenei diskurzust. Aztán küldetésüket beteljesítve 2011-ben könnyes búcsút vettek. Szép, kerek történet. Akkor is, ha a három LCD-lemez közül egyik sem tökéletes. Persze, mind nagyon fontos és jó LP, de. De a 2005-ös elsőről (*LCD Soundsystem*) bántóan hiányoznak a briliáns korai számok a rosszabb albumtrekkek helyén. A 2007-es második (*Sound Of Silver*) egyértelműen a csúcsmű, de még ezen is túl erősen üt át Bowie, Byrne és Brian (Eno) szelleme. A 2010-es harmadik (*This Is Happening*, 2010) meg a legpontosabban mutatja az LCD- nagylemezek gyenge pontját: az ihletett, sokszor zseniális pillanatok között akad üresjárat, unalmas ismétlés. Ettől függetlenül tényleg kulcszenekarról van szó, és ezt koncerteken maximálisan bizonyították. Többször is láttam Murphy soundsystemét és mindig letaglózóan zseniálisak voltak. A néhány év szünet utáni visszatérés persze kicsit tényleg olyan, mintha csak a szokásos albumok közti pauza került volna idézőjelbe, de ezen akadjanak fenn a legcinikusabb „zenerajongók”. James Murphy az egyik legnagyobb zenerajongó, mi baj van azzal, ha kedvenc zenéit ügyesen gyúrva gyártja az újabb LP-eket? Ritkábban kerül szóba, mert nem megszólalás-

LCD SOUNDSYSTEM

RECORDER

ban egyértelmű hatás az LCD-nél, de szándékban a New Order tánczene és gitárzene között egyensúlyozó dance-rockja az *American Dream* fő csapása is. És mi tagadás, jót tett Murphynek a szünet, talán minden korábbinál egységesebb színvonalú anyagot szült. Az izgága hatások (képedbe-punkfunk, Suicide, krautrock) helyett inkább az artrock Eno kel nászra Murphy sajátos diszkóelektronikájával – az elmaradhatatlan Bowie-, Byrne-tisztelgésekkel –, a dalok pedig a korábban gyakrabban bekúszó, elblöffölt pillanatok minimumra korlátozva maradnak izgalmasak, de legalábbis élvezetesek (és ez pláne nagy szó, hiszen ezúttal sem állnak meg öt perc alatt). Ám az *American Dream* nyilván nem ettől igazán érdekes. Hanem mert Murphy az elmúlás, elszakadás, leszakadás (mindenféle formában: Bowie, barátok, szerelmek, öregedés, valakiség, megbánás, álmok, *khm az amerikai álmom*) feldolgozásának szolgálatába állítja dalait. És ezt olyan autentikusan teszi, hogy a célcsoport néha felzokog. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *How Do You Sleep?*

8.5/10

ARIEL PINK

Dedicated To Bobby Jameson

(Mexican Summer, 2017)

NEWWAVE-HYPNAGOGIC-ZOLO-PSYCHPROG-POP

/ Ariel Pink eltöltött néhány évet a 4AD-nél, ahol készített három nagylemezt, de nem igazán érezte magát otthon a nagynevű független kiadónál. Ami ma már szinte nagykiadónak számít, hiszen elmosódóban vannak a határok majorok és nagy indiecégek között. Pink trófea volt az egyik cégvezető falán, örültek neki, büszkék voltak rá, de nem kifejezetten törődtek az ő igényeivel. Talán ez a helyzet is segítette azt, hogy kimozduljon komfortzónájából és mind a Haunted Graffitivel (*Before Today*, 2010), mind szólóban (*pom pom*, 2014) elkészítse legjobb

ARIEL PINK

lemezét. De ez a kaland véget ért számára és korai dolgaihoz erősebben kötődő új albumát hallva bizonyos szempontból biztosan jót is tett neki a váltás. A saját világát (80s szintfunkpop, dobgépes darkwave, kásás garázspszich, hypnagogic dreampop stb.) hallhatóan nagy örömmel, magabiztosan bejáró lemez a három év szünet után érkezett *Dedicated To Bobby Jameson*. És a címnél álljunk is meg egy hosszabb pillanatra. A különcknek tartott (és persze sok szempontból igaz ez a címke), valójában meg töknormális Ariel Pink egy olyan különckről nevezte el lemezét, aki valójában töknormális zenész volt, csak nem jött neki össze. Mit nevezte el! Pink ajánlja a lemezt Jamesonnak, tiszteleg előtte. A hatvanas évek sokadik kultikus zenésze évtizedek után került elő 2007-ben és 2015-ös haláláig mesélte kalandos életét blogján. Már ez is elég és helyénvaló ahhoz, hogy a kívülről mindig szimpatizáló Pink újra bedobja a nevét, de Jameson három szólólemezéből az 1965-ös (Chris Luceyként kiadott – ez is elképesztő sztori, de erről majd máskor) *Songs Of Protest And Anti-Protest* konkrétan tényleg egy elveszett csoda! Könnyedén a hatvanas évek egyik legjobb lemeze, a Love-nak és társaiknak utat mutató folkos barokkpop mestermű – pedig ezt én is csak bő két hónap hallgatás után mondom. Szóval már ennyivel is nagyon sokat adott ez a legfrissebb Ariel Pink-LP, ám a rajta hallható dalok sem okoznak csalódást. A kazettás lapszámunkhoz primán kapcsolódva Pink is visszanyúl korai kazettás korszakához, de azt az esztétikát most nagyrészt jobb dalok által tölti meg tartalommal. Elsőre azt éreztem, hogy ez egy átlagosabb anyag lett, de ez inkább jó jel volt, a *Dedicated To Bobby Jameson* minden egyes meghallgatással határozottan mélyül és terebélyesedik, érdemes belevetni magunkat. Mert elnyelni sem fog. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Do Yourself A Favor*

8.5/10

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

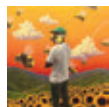
RECORDER

TYLER, THE CREATOR

TYLER, THE CREATOR**Flower Boy**

(Columbia / Sony, 2017)

HIPHOP

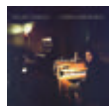
Negyedik lemezén Tyler őszinteségével sokkol.

N.E.R.D.-es alapjait és a Frank Ocean-The Internet tengelyen mozgó könnyedebb hangulatiságot ellenpontozzák az üres anyósülésnek meggyónt – magányról, unalomról és kiüresedésről szóló – sorok, ám mielőtt autóját belevezetné az óceánba, kifekszik az országútra és belebámul a lassú, nyári égboltba, amit Pharrell refrénje tölt meg tűzijátékkal. Lehet, hogy nem illik a sormintába, viszont jó példa arra, hogy bár a punkok nem halnak meg, de néha tudnak éretten viselkedni. *Salamon Csaba*

KULCSDAL November**8.5/10****THE WAR ON DRUGS****A Deeper Understanding**

(Atlantic / Warner / Magneoton, 2017)

HEARTLANDAMBIENT-DREAMNEOPSYCHPOP

A nyolcvanas évek amerikai vagy amerifikált felnőtt rockzenéjét

álomszerű textúrákkal vegyítő, The War On Drugs néven zenélő Adam Granduciel már térdig gázolt a harmincas éveiben, amikor három éve végre befutott *Lost In The Dream* című harmadik lemezével, amivel nincs is semmi gond, hisz Don Henley, Bruce Springsteen, Mark Knopfler vagy Tom Petty sem voltak már taknyos huszonévesek fent nevezett korszakukban. A stúdiómágus Granduciel valamelyest talán jobb hangszerelő/producer/vizionárius,

mint dalszerző (a hangzás néha kicsit mechanikusabb, mint legutóbb, ami egyébként nagyszerűen passzol ehhez a férfias romantikához), így az ember először hajlamos inkább a makulátlan hangképre és az autentikus előadásmódra, semmint magukra a számokra figyelni, de hát nem lehet minden lemezen egy *Boys Of Summer*.

*Szabó Sz. Csaba***KULCSDAL** Nothing To Find**8.5/10****MAN DUO****Orbit**

(Kaya Kaya / Solina / Bertus, 2017)

FUTURORETRO

Ahogy egy szempillantás (két dal?) alatt megvett Jaakko Eino Kalevi

előző lemeze (2015-ös címnélküli mesterműve), úgy gyerekkori haverjával, egy szintén finn furafiúval felvett duóalbum, a Man Duo második albuma is az első szám felénél nyilvánvalóvá tette, hogy valami olyasmí jön, amit nagyon fogok bírni. Szerencsére a maradék hét és fél nem okozott csalódást. Ehhez csak annyi kellett, hogy tökéletes, már-már mérnöki arányokat betartó legyen az amúgy takarékon tartott szintihangokat krautos zakatolás, korai house-ritmusokon, fagyos szintipopon úsztató zene, amibe azért keveredik teátrális himnikusság, bájos humor és meglepő veretés is. A korai Junior Boys óta nem volt ilyen jó melanko-szintipop. *Dömötör Endre*

KULCSDAL One Formula**8.5/10****SANNHET****So Numb**

(Profound Lore, 2017)

POSTMETAL

Hogy egy viszonylag niche műfaj képviselői hogyan tudnak

szélesebb közönséget megszólítani, arra nincs tuti recept, de általában két út lehetséges: végtelen számú kiadvánnyal addig sulykoljuk az embereket, míg észre nem vesznek minket (pl. Wolf Eyes), vagy egyszerűen annyira jók vagyunk, hogy azt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Utóbbi utat járja épp a Sannhet, akik instrumentális metálban utaznak, szintugrásuk pedig a szemünk előtt zajlik új lemezükkel (Profound Lore-megjelenés, Sufjan Stevenst már alig látni a pólójuk nélkül). A könnyű befogadást segíti, hogy dalaik továbbra is műfajidegenül kompaktak (átlag 4 perc), de minden egyes kiteljesedést így is teljesen megéremeltnek élünk meg. *Mika László*

KULCSDAL Indigo Illusion**8.5/10****LUNICE****CCCLX**

(LuckyMe, 2017)

TRAP HIPHOP

A montreali Lunice eddigi nyolcéves pályafutása során meglehetősen

kevésrel markolt elég nagyot: a Hudson Móval közös TNGHT projektje legendássá vált, dolgozott Azealia Banksszel és jó barátja lett Diplónak. A CCCLX című első lemeze ennek megfelelően profi munka, de az embernek lépten-nyomon olyan érzése van, hogy mindezt többször is hallotta már korábban. A helyükön vannak a trap-ritmusok, fasz a elektronika, tök jó a sok vendégszereplő (pl. SOPHIE, Le1f, Denzel Curry), de nincs igazán kiugró, hovatovább, eredeti pillanat. *Velkei Zoltán*

KULCSDAL Drop Down**7/10****THE NATIONAL****Sleep Well Beast**

(4AD / Bertus, 2017)

KAMARA DARKARTROCK

Mintha tegnap lett volna, amikor az Interpol, a Strokes és a Yeah Yeah

Yeahs uralták a világot, pedig a 00-ás évek nagy New York-i indie rockzenekarai mára már inkább klasszikusok. A National azonban a mai napig, lassan húsz éve aktív és szállítja a sorlemezeket, a friss *Sleep Well Beast* már a hetedik a sorban. És ez sem rosszabb sokkal, mint a két csúcshalom, a 2005-ös *Alligator* és a két évvel későbbi *Boxer* – csak az idő szállt el kicsit a gitárzenék felett. Matt Berninger énekes még mindig ugyanaz a törött szívű, vigasztalhatatlan, komoly figura, mint amilyen mondjuk a tizenkét évvel ezelőtti *Secret Meeting*-ben volt. A számok pedig szintén még mindig olyan középtempós indie rock-himnuszok, amiket a legjobb hajnalban, részegen hazafelé sétáláshoz hallgatni. *Egér János*

KULCSDAL Day I Die**7.5/10****BRAND NEW****Science Fiction**

(Procrastinate! Music Traitors, 2017)

POPPUNK EMO NOISEROCK

Jesse Lacey-ék búcsúlemeze klasszikus karrierösszegzés – szinte minden korszakukból szemezgetnek, legyen szó a *Deja Entedu* (2003) együtténekelhető refrénjeiről vagy a *The Devil And God...* (2006) kérérlhetetlenül pusztító riffjeiről. A végeredmény így az előző, nyolc évvel ezelőtti *Daisynél* sokkal áramvonalasabb, az új rajongók számára is több kapaszkodót kínáló gyűjtés – amely ugyanakkor ismét bőr alá mászik és nem távozik onnan. Így kell tényleg a (második) csúcson abbahagyni. *Kollár Bálint*

KULCSDAL In The Water**8.5/10**

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

KESHA

Rainbow

[Kemosabe Records / RCA / Hear Hungary, 2017]

POPROCKCOUNTRY

Az előző lemezek szájbarágós electro-vonalát teljesen elhagyva

Kesha most természetesebb dolgok felé fordult, harmadik albumán örömteli country-kikacsintások váltakoznak érzelmes balladákkal, Eagles Of Death Metal- és Dolly Parton-kollaborációk generációs himnusszal és magabiztos feminizmussal. Bár nem feltétlenül függ össze ezekkel, de a közelmúlt magánéleti-jogi harcain túljutva Kesha képes volt egy minden vonatkozásban laza és felszabadult lemezt készíteni. Hatalmas előrelépés ez számára – zenei és személyes vonalon egyaránt. *Varga Zsófia*

KULCSDAL Praying

7.5/10

ALWAYS

Antisocialites

[Polyvinyl / [PIAS], 2017]

JANGLE-DREAMPOP

A kanadai – de frontembere, Molly Rankin révén kelta zenei gyökerekkel

is rendelkező – együttes 2014-es első lemezén elkent, csilingelő, 90s indie-janglepoppal és egy

több mint emlékezetes slágerrel (*Archie, Marry Me*) tűnt fel. Aztán szép komótosan elkészült a második LP. Sztori helyett beszélnek a még jobb dalok, amelyek elkentebbek, csilingelőbbek, de álmódzóbbak és éleesebbek is. Sláger nincs, de ez már olyan, mint egy kapcsolatban az a fázis, amikor a nagy szavak eljelentéktelenednek, azok nélkül is biztosak vagyunk egymásban.

Dömötör Endre

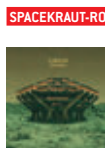
KULCSDAL Dreams Tonite

8.5/10

CIRCLE

Terminal

[Southern Lord, 2017]

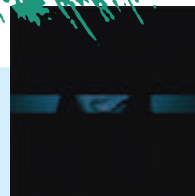

A finn Circle-nél sose lehet tudni, mi jön. Rifforgia, pszeudo-AOR,

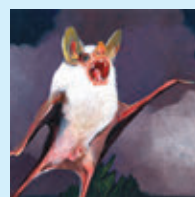
minimálfolk, speedkraut (!) vagy improv-ambient. A konstans csak az önmagába forduló riff iránti rajongás. A *Terminal* egy hozzájuk képest *rendes* lemez. A hard rocktól az operás metálig, a dühös punktól a garázsrockig idéz meg stílusokat. De azért nem bírják ki a „szabályosnál” jóval több ismétlés és váratlan álmódzós kitérők nélkül, vagy hogy egy tőkös riffből zsongító zümmögést varázsoljanak. Hogy soha ne lehessen tudni, mi jön. *Rónai András*

KULCSDAL Rakkauta Al Dente

8/10

RECORDER

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

AZ ŐSZ ELSŐ SÖTÉT LOVAI.

ELRAJTOLT AZ ŐSZ, ÉS MINT KÖZTUDOTT, ÁLTALÁBAN EKKORRA TARTOGATJA MINDENKI AZ ÉV LEGNAGYOBB DURRANÁSAIT. FRISS SZEM-LÉNK IS ENNEK MEGFELELŐEN ALAKUL, AZ ALÁBBI NÉGY LEMEZBŐL BÁRMELYIK OTT LEHET A VÁJTÜFLŰEK ÉV VÉGI TOPLISTÁIN.

/ Második albumához érkezett a nyár elején koncepcióváltáson átesett Raster kiadó. A június végi ambientes Island People-lemez vérpezsdítően hatott az egy ideje kissé kiszámítható utat járó német technocég életében, amit most a **Belief Defect** nevű misztikus duó [ismert, de nem ismertett underground producerek] bemutatkozása követ. A sötét, ipari elektronikával flörtölő gyűjtemény [*Decadent Yet Depraved*] Byetone- és Senking-rajongóknak is jó választás lehet, így most talán kevésbé húzott bátrát a Raster, de az apokaliptikus végeredmény ettől még nagyon erős.

Az újvonalas, lassabb törtekkkel dolgozó drum'n'bass egyik legklasszabb földalatti arcának számító **Pessimist** már jó pár éve kultstátuszba lőtte magát. Minden egyes megjelenését nagy figyelem övezi, így aztán nem csoda, hogy kisebb körökben felrobbant az internet, amikor bejelentette első szerzői albumát. Az azonos címet viselő kiadvány [Blackest Ever Black, 2017] túlzás nélkül lehengerlő: az ambienttextúrák előtt kibontakozó technoid törtütemek elemében mutatnak egy nagy tehetséget.

A New York-i posztpunk/coldwave színtérről érkezett a ma már Berlinben élő Hayden Payne, művésznevén **Phase Fatale**, aki e stílusjegyeket amolyan mementóként mindmáig meghagyta sötét technozenéin és emlékezetes dj-szettjein. *Redeemer* [Hospital Productions, 2017] című bemutatkozó albumában [az EP-it korábban a Silent Servant és az Ostgut Ton adta ki] van valami feszült, sokszor kifejezetten agresszív lüktetés, ami a változatos ritmusokkal együtt is sokszor biccent Vatican Shadow posztindusztriális dolgai felé.

Az olasz Nico Vascellari és Nicolò Fortuni **Ninos Du Brasil** projektje kisebb szenzációvá nőtte ki magát az évek során, és szerencsére a páros soha nem tűnik el hosszú időre, így új, *Vida Eterna* [Hospital Productions, 2017] című lemezükön sincs jele annak, hogy valami nagyobb szabásúnak próbálnának megfelelni és a görcsösség nyomai sem mutatkoznak. Csak az a kurióznak számító egzotikus techno szól, amiben egyaránt hallhatók Brazília törzsi, füledt dobjai, batacudá, szamba, a New York-i zajpunkszintér és Berlin indusztriális veretése. Ráadásul a végén feltűnik Arto Lindsay is. *Velkei Zoltán*

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

